

Песма Јеротија Пантића у два чина

(Василиса Милојковић)

I чин: „Буди Бог с нама“

О, Боже мили и Мајко Света,
какве проминцле, какав Ђока?!
Шта је у глави мог детета?
Све су ствари погрешног тока!

Онда депеша, шифра је скрива:
плава риба, кљукана династија, локомотива!
О, Господе, каквог ли говора?
Округ, трт, трт, трт, зора.

Кундак, владика, фењер, свастикин бут,
бубањ, печат, пензија, поп.
Живота ми мог, ја сам згранут.
Нек је с нама драги Бог!

Шта ме снађе, не зна ни род,
само ми скраћују живце!
Депеша каже да је у народ
Ушетало једно сумњиво лице!

II чин: „Пукла брука“

Читава два сата откад смо спасли
државу, а ја министру не јављам.
Још га нисмо ни саслушали,
и да је невин, ја настављам.

А код њега списак пронађоше,
и љубавне песме и рецепт за лек,
и једно писмо љубавно нађоше,
кад оно - моје ћерке рукопис леп!

Куку мени, пукла брука!
Изгрилише се њих двоје!
Тешка ти је моја мука,
кад овако ствари стоје!

Лепо сам министру телеграфир̃о
да је овај мали опасан човек.
Како сам се данас изглупир̃о,
нема за мене ни Ђока лек!

Ем ме и у писму Марица изгрдила,
и оног гос'н Вићу, а што ли мене?
Таква се збрка у срезу догодила,
а мислио сам да ће на боље да крене.

Сад морам да благословим просидбу.
Тако вам је то кад истину мењате.
Треба министру да причу причам нову,

А ви...

„Нисте позвани овде да све чујете!“

Љубав нема другог доказа сем љубави саме

(Василиса Милојковић)

Никада ти песму нисам написала.

Јер, речи које бих тада исписала

Могле би те удаљити и лако украсти

И у нечије туђе снове уплести.

Плашила сам сее да бих те изгубила,

Да бих стиховима љубав убила,

Одузела сва маштања и наде нове,

Престала да те римујем уз снове.

А сада ти пишем, схватам да грешим,

осећам, могу лепше да се смешим

ако срцу дозволим да слободно дише,

да стрепњом својим песму ти напише.

А ти је прочитај, једном, молим те.

И немој тада да се љутиш на ме,

што моја душа чежњом створи те.

Јер...

Љубав нема другог доказа сем љубави саме.